

„Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!” (Jn 21,17)

János evangéliumának utolsó fejezete Galileába, a Galileai-tóhoz vezet minket. Péter, János és a többi tanítvány Jézus halála után visszatért foglalkozásához, a halászathoz, de sajnos az éjszaka eredménytelenül telt.

A Feltámadott ekkor harmadszor is megjelenik, és arra buzdítja őket, hogy ismét vessék ki a hálójukat, és ezúttal nagyon sok halat fognak. Ezután meghívja őket, hogy együtt étkezzenek a parton. Péter és a többiek felismerték őt, de nem merték megszólítani.

Jézus magához veszi a kezdeményezést, és egy igen komoly kérdéssel fordul Péterhez: „Simon, János fia, te jobban szeretsz engem, mint ezek?” Ünnepeles ez a pillanat, és Jézus háromszor is megismétli Péternek ezt a meghívását[1], hogy vigyázzon juhaira, amelyeknek ő maga a pásztora[2].

„Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!”

Péter azonban tudja, hogy megtagadta Jézust, és e miatt a szörnyű élmény miatt nem tud pozitívan válaszolni Jézus kérdésére. Alázatosan válaszol: „Te tudod, hogy szeretlek.”

A párbeszéd során Jézus nem tesz szemrehányást Péternek a tagadásért, nem bocsátkozik bele, hogy felrója neki ezt a hibát. A lehetőségei szintjén nyúl hozzá, beleviszi a fájdalmas sebbe, hogy barátságával gyógyítsa meg azt. Csak annyit kér, hogy a kölcsönös bizalomban építsék újra a kapcsolatot.

Péterből ekkor tör fel ez a válasz, amely saját gyengeségét tudatosítja, ugyanakkor a Mester és Úr befogadó szeretetébe vetett korlátlan bizalmát tükrözi:

„Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!”

Jézus mindannyiunknak ugyanazt a kérdést teszi fel: Szeretsz-e engem? Akarsz-e a barátom lenni?

Ő mindent tud: ismeri a tőle kapott ajándékokat, valamint a gyengeségeinket és sebeinket, néha vérző sebeinket is. Mégis mindig újra bízik, de nem a mi erőnkben, hanem a vele való barátságunkban.

Ebben a barátságban találja meg Péter is a bátorságot, hogy életének odaadásával is tanúságot tegyen Jézus iránti szeretetéről.

„Mindnyájan átéljük a gyöngeség, a csalódottság, az elbátortalanodás pillanatait. Gyakran [...] el kell viselnünk mindenféle fájdalmat: ellenségeskedést, súlyos helyzeteket, betegségeket, haláleseteket, belső megpróbáltatásokat, értetlenséget, kísértéseket, kudarcokat. [...] Miért? Mert éppen az, aki képtelennek érzi magát arra, hogy kiálljon bizonyos próbákat, amelyek fizikumát vagy lelkét érik, mivel nem számíthat saját erejére, abba a helyzetbe kerül, hogy rábízza magát Istenre. És Ő – akit vonz ez a bizalom – közbelép. Amikor Ő cselekszik, nagy dolgokat tesz, amelyek még nagyobbnak tűnnek, éppen, mert kicsinységünkéből fakadnak.”[3]

A mindennapi életben úgy állhatunk Isten elé, ahogy vagyunk, és kérhetjük gyógyító barátságát. Ha teljes bizalommal átadjuk magunkat az Ő irgalmának, akkor újra bensőséges kapcsolatra találunk az Úrral, és továbbra is Vele járhatjuk utunkat.

„Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!”

Ez az életige személyes imádsággá is válhat, lehet a mi válaszuk, hogy kevés erőnkkel Istenre bízunk magunkat, és megköszönjük neki szeretetének jeleit:

„Szeretlek, mert behatoltál életembe, jobban, mint a levegő a tüdőmbe, jobban, mint a vér

ereimbe. Te behatoltál oda, ahová senki sem tudott behatolni, senki sem tudott rajtam segíteni, valahányszor senki sem tudott megvigasztalni. [...] Add, hogy hátralevő időmben – legalább egy kicsit – hálás legyek Neked ezért a szeretetért, amivel elárasztottál, és amitől kitör belőlem a szó: szeretlek.”[4]

A családi, társadalmi és egyházi kapcsolatainkban is elsajátíthatjuk Jézus stílusát: mindenkit szeretni, elsőként szeretni, „megmosni a testvéreink lábát”[5], különösen a legkisebbekét és a leggyengébbekét. Így megtanulunk majd mindenkit alázattal és türelemmel fogadni, ítélkezés nélkül, készen arra, hogy bocsánatot kérjünk és el is fogadjuk a megbocsátást, hogy aztán együtt megértsük, hogyan lehet válllvetve járni az élet útját.

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Mt 16,18-19

[2] vö. Jn 10,14

[3] C. Lubich, Az élet igéje, 2000. július, Új Város 2000/7

[4] C. Lubich, Az egység lelkiisége, Új Város, Budapest, 2020, 202-203. o.

[5] vö. Jn 13,14

forrás: fokolare.hu